

Яблука, холодні від роси,
Ми зриваєм теплими руками,
І птахів прощальні голоси
Слухаєм під тихими гілками.
Бачимо, як світяться плоди,
Як тополі, від зорі янтарні,
З рідної,
З дніпрової води
Підіймають небо на світанні.
І здається — в цю врочисту мить
Понад садом,
Хмелем перевитим,
Світ увесь, мов яблуко, бринить
Сонячно, достигло, соковито.

1962

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.